

Het groeipact verpakt gebakken lucht

2012/29

28 106 12012

MENSEN

WELVAART

BESCHERMING

Marc De Vos
Directeur Itinera Institute

Brandweerman, verzekeraar, architect, bankier: sinds het begin van de eurocrisis hebben de Europese politici al heel wat rollen gespeeld. Daar komt nu die van bouwheer bij. Want nu besparingen en hervormingen niet snel genoeg renderen, moeten overheden zelf voor groei zorgen. Aldus de nieuwe consensus die met het aantreden van François Hollande meteen concrete vormen krijgt. Hollande wil een groeipact met 120 miljard investeringen die onmiddellijk zouden renderen.

Komaan, *soyons sérieux*. 120 miljard is minder dan 1 schamel percentje van het gezamenlijke Europese BBP. Ondertussen is het cijfer opgekrikt naar 130 miljard, om toch maar op één percent te landen. Tien miljard meer is blijkbaar kinderspel. En dat is het ook: maar een fractie van het beloofde bedrag is immers effectief nieuw geld. De rest zit al in Europese investeringsvehikels of zou met een startbedrag van 10 miljard moeten vermenigvuldigd worden op de financiële markten. We hopen dat investeerders

staan te springen om mee te doen. Dat is allemaal wishful thinking. Enkele maanden geleden gaf de Europese Centrale Bank een levenslijn van 1000 miljard, en die ging recht naar het zwarte gat.

De Euro is een chronische hartpatiënt die Duitsland en co willen genezen met zware chemo. Een eenmalig adrenalineshotje zal de patiënt niet doen herrijzen. Dat is economische homeopathie met een grote politieke strik: een cynische façade waarmee

“

De euro is een cronische hartpatiënt die Duitsland en co willen genezen met zware chemo. Een eenmalige adrenalineshotje zal de patiënt niet doen herrijzen.

Hollande zijn verkiezingsbelofte kan claimen maar die voor de lijdende bevolkingen nagenoeg niets zal veranderen. Wat voor “groeipact” moet doorgaan, is het zoveelste bewijs van de diepe staat van ontkenning over de ernst van de eurocrisis.

”

Zoals de beste Keynesiaan, verklaart Hollande dat het geld zal gaan naar projecten “met onmiddellijk effect” en dat elke gegeven Euro als een domino zal verder rollen om zich meer dan terug te verdienen. Dat is de theorie. Voor de praktijk kunnen we misschien even bij Barack Obama checken. Die ging in 2009 – op een grotere schaal – voor “schopklare projecten”. Meer dan twee jaar later moesten vele schoppen nog altijd gevonden worden en bleven de gerealiseerde investeringen ver beneden de opgefokte verwachtingen. Bij ons zou het deze keer om “intelligente netwerken, nanotechnologie, biotechnologie en hernieuwbare energie” gaan. We richten ons op de economische toekomst met de pretentie die zelf te kennen en die daaren-

boven te kunnen maken. Naar de tegenwoordige tijd vertaald, leest het als een verlanglijst van grote industriële conglomeraten – een gekend fenomeen bij relancepolitiek.

Deels oud geld in nieuwe zakken, deels virtueel geld uit financiële hocuspocus, prestigeprojecten met weinig en dure jobs: als dat het Europese groeipact moet zijn, dan kunnen we er beter niet aan beginnen. Het beste wat onze Europese politici kunnen doen, is de spiraal des doods stoppen. Zolang de eurobrand blijft uitslaan, blijft relancebeleid druppels op een hete plaat. Het heeft weinig zin te willen bijbouwen als de brand verder blijft uitslaan.

De eurocrisis is en blijft ten gronde een politieke crisis. Ze kan alleen dan opgelost worden wanneer politici het gat willen dichtfietsen tussen de eurodroom en de permanente combinatie van Europese solidariteit en controle die nodig is om van die droom geen nachtmerrie te maken. Symbooldiscussie over amechtige groeidoping zal dat gat niet verkleinen, maar nog

groter laten worden. Het moment dat politici het gat niet meer kunnen dichten, zelfs wanneer ze het zouden willen, komt steeds nabij.

Marc De Vos doceert aan de UGent en is de directeur van de denktank Itinera (www.itinerainstitute.org). Hij schrijft deze column in eigen naam

Twitter @devosmarc

Voor duurzame economische groei en sociale bescherming.